

DEBORAH RANEY

Dagdream

Dagdroom

Eerder verschenen van Deborah Raney:

Serie De drie zussen:
Morgenlicht

Toeverlaat
Levensecht

Serie Chicory Inn:
Dochterlief
Draagkracht
Droomwens
Dierbaar
Danklied

Tweestrijd
Opklaring
Regenseizoen
Vaderliefde
Hartenkreet
Twinkeling

Serie Hanover Falls:
Zo goed als altijd
Wat er ook gebeurt
Tegen beter weten in

Moederhart
Familieband
Kleurenspeel

Serie Clayburn:
Vluchtplaats
Ommekeer
Weerklank

Deborah Raney

Dagdroom

Vertaald door Tineke Tuinder-Krause

KokBoekencentrum Uitgevers ● Utrecht

Dagdroom is het tweede deel in de serie *De drie zussen*

Vertaling: Tineke Tuinder-Krause
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 9789029730839
ISBN (e-book) 9789029730846
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

De Bijbelteksten zijn ontleend aan De Nieuwe Bijbelvertaling © 2004

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Chasing Dreams* bij Kregel Publications

Grand Rapids, Michigan, USA.

© Deborah Raney, 2019

© 2021 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn lieve zussen,
mijn eerste vriendinnen,
en voor altijd mijn beste vriendinnen.

Geliefde broeders en zusters, vergis u niet: elke goede gave, elk volmaakt geschenk komt van boven, van de Vader van de hemellichten; bij hem is nooit enige verandering of verduistering waar te nemen. Hij wilde ons door de verkondiging van de waarheid tot leven roepen, om ons de eersten te maken in zijn schepping ... Voor God, de Vader, is alleen dit reine, zuivere godsdienst: weduwen en wezen bijstaan in hun nood, en je in acht nemen voor de wereld en onberispelijk blijven.

Jakobus 1:16-18, 27 (NBV)

1

Mei

‘Lieve help...’ Joanna Chandler zette de tas met boodschappen neer en maakte een schattig blikje met bloemen los dat met een lus aan de knop van de voordeur van de cottage hing. Een voorjaarsboeketje – ongetwijfeld afkomstig van Quinn Mitchell. De man was smoorverliefd op haar zus. Als Phylicia tegenwoordig niet zo stralend gelukkig was, zouden die twee tortelduiven intussen op Jo’s zenuwen werken. Hun romance was inmiddels een week in volle gang, sinds die avond dat Phee en Quinn tot in de kleine uurtjes waren opgebleven om ‘hun relatie vorm te geven’. Hoewel Phee het ontkende, beweerde Quinn dat zij hem die avond ten huwelijk had gevraagd.

Jo deed de deur van het slot, zette het voorjaarsboeketje op de schoorsteenmantel, waar haar oudere zus het bij thuiskomst meteen zou zien, en zette vervolgens de boodschappen op de keukentafel. ‘Britt? Ben je thuis?’ Er was in huis geen spoor te bekennen van haar jongere zus.

Ze liep door het halletje en wierp een blik in Britts kamer. Melvin, de verwendde kat met zwart-witte smokingvacht die ze van hun moeder hadden geërfd, keek op van zijn plekje op het bed en geeuwde. Maar verder was het muisstil in huis. Zou haar zus dan toch eindelijk een sollicitatiegesprek hebben?

Jo liep terug naar haar auto en bracht nog twee volle tassen van de kofferbak naar de keuken. Met een beetje geluk kwam een van haar zussen zo thuis om haar te helpen met het opruimen van al die boodschappen. Over een kleine twee weken vond op de plaatselijke universiteit de diploma-uitreiking plaats. De

cottage was voor die gelegenheid niet alleen volgeboekt voor vier dagen, maar ze hadden hun vijf gasten ook nog eens een dagelijks ontbijtje beloofd.

Dit was hun eerste officiële verhuur via Airbnb, en ze zouden met zijn drieën alle zeilen moeten bijzetten om het huis op tijd klaar te krijgen voor de gasten. Gelukkig konden ze deze keer zelf in een van de huisjes aan de andere kant van de oprijlaan slapen in plaats van in het bos te moeten kamperen, zoals na die semi-desastreuze niet-geplande boeking die uiteindelijk had geleid tot Phylcia's officiële verloving.

Jo pakte een pak koffiemelk uit een tas, zette het in de koelkast en was ondanks alles dankbaar dat Britt nog steeds geen baan had gevonden. Zij zou het leeuwendeel van de taken van de gastvrouw voor haar rekening kunnen nemen. Phee draaide de komende dagen overuren in de bloemisterij omdat de viering van 1 mei, Moederdag én de diploma-uitreiking topdrukte betekende voor de bloemenbranche.

Jo tuurde door het kleine keukenraam en genoot ook nu weer van de gevarieerde aanblik van de bossen achter hun cottage. Ze mocht van geluk spreken dat ze het komende weekend vrij had kunnen krijgen. Haar baas en zijn vrouw waren namelijk net terug van een tiendaagse rondreis door Europa, en iedereen op het advocatenkantoor werkte zich nu een slag in de rondte om de achterstand weg te werken.

Toen ze omkeek door de boogvormige doorgang naar hun zit- en eetkamer en Quinns pr-boeketje zag staan, kon Jo een glimlach niet onderdrukken. Het leek eerder het werk van een kleuter dan van een volwassen man. Quinn had ijzerdraad gebruikt om een handvat te maken rondom het blik waarin ooit tomaten hadden gezeten. Het etiket zat er nog om, en was niet onaardig. Het boeket bestond uit veldbloemen. Jo herkende meisjesogen, paarse klaver en cichorei – stuk voor stuk bloemen die langs Poplar Brook Road bloeiden.

De achterdeur sloeg met een klap dicht en even later stormde Britt de keuken in, terwijl ze uit volle borst iets uit *Belle en het Beest* zong.

‘Hé, waar kom jij nou opeens vandaan?’ Joanna tuurde door de deuropening naar de hal die naar de twee slaapkamers en de achterdeur van de cottage leidde.

Het zingen stopte abrupt. ‘O. Ik wist niet dat je thuis was.’ Met blozende wangen trok Britt haar Crocs uit en ze liep naar het aanrecht. Ze boende haar handen schoon en probeerde haar honingbruine lokken weg te blazen, die vastgeplakt zaten op haar bezwete voorhoofd.

‘En waar denk je dat al die boodschappen dan vandaan komen?’ Jo wees naar de boodschappentassen op de keukentafel.

Haar zus haalde haar schouders op. ‘Die had ik nog niet eens gezien. Ik was in de tuin bezig.’

‘Eh... Hebben we een tuin dan?’

Britt keek haar met een zelfvoldane grijns aan. ‘Nu wel. Het begin is er in elk geval. Op het erf achter de huisjes.’

‘Cool. Wat heb je er neergezet?’

‘Bloemen. Het tuincentrum in Cape had nog van alles in de aanbieding, dus heb ik mijn slag geslagen. Petunia’s, siernetels en begonia’s. O, en een stel tomatenplanten. Maar voornamelijk begonia’s.’ Ze droogde haar handen af en gebaarde met haar hoofd naar de beboste achtertuin. ‘Ik plant er ook wel een paar achter de cottage. Iets anders wil daar niet groeien omdat er nauwelijks zon komt.’

‘Goed bezig.’ Jo beet op haar tong. Ze vroeg zich af hoeveel dat bezoekje aan het tuincentrum hun had gekost. Zij en haar beide zussen hadden dit perceel zonder hypotheek kunnen kopen, dankzij de erfenis die hun moeder hun had nagelaten. Ze woonden in deze cottage, maar de bodem van het spaarpotje waar ze alle drie aan hadden bijgedragen voor de renovatie van de twee kleinere huisjes, kwam in een alarmerend hoog tempo in zicht.

En Britt had nog steeds geen baan gevonden. Niet dat ze er zo hard naar op zoek was.

‘Er staat nog een tas vol boodschappen in de auto.’

‘Die haal ik wel op.’ Britt liep door de woonkamer, maar

bleef bij de schoorsteenmantel staan. ‘Een voorjaarsboeketje? Waar komt dat vandaan?’

‘Tenzij jij buiten mijn weten om een vriendje hebt, neem ik aan dat het van Quinn komt.’

‘Ah, wat schattig.’

‘Ja, dat wel, maar ik heb zo’n donkerbruin vermoeden dat de bloemen van ons perceel afkomstig zijn.’

‘Nou, en? Ik vind het superlief.’ Britt sloeg haar armen om zichzelf heen.

‘Dat vindt Phee ongetwijfeld ook.’ Jo schudde haar hoofd, maar schoot evengoed in de lach. Ze kon niet wachten om haar aanstaande zwager eens flink te plagen met het feit dat hij het boeketje voor Phee had geplukt op het perceel van de zusjes Chandler. Maar ze moest toegeven dat de man het wel goed had ingeschat: met een boeketje van de bloemisterij zou hij bij haar zus veel minder hoge ogen hebben gegooid dan met deze zelfgeplukte veldbloemen.

Jo’s glimlach maakte plaats voor een steek van jaloezie. Ze was echt oprecht gelukkig voor Phylisia. Haar oudere zus werd over een paar weken dertig, en Jo was blij dat ze de liefde van haar leven had gevonden voordat ze het stempel ‘oude vrijster’ zou hebben gekregen. Maar vanaf nu waren alle ogen natuurlijk op haar gericht – Jo kromp ineem bij de gedachte alleen al. Nu was het natuurlijk de vraag of ook het tweede zusje een man wist te vinden voordat ze die dramatische grens van dertig zou overschrijden. Zo ging dat in dit stadje waar over alles en iedereen geroddeld werd.

Joanna onderdrukte een diepe zucht. Waarom maakte ze zich daar eigenlijk zo druk om? Ze was nog niet eens zevenentwintig! Maar haar achtentwintigste verjaardag kwam zo angstwekkend snel dichterbij, dat ze de beruchte grens al kon zien liggen.

De onheilspellende gedachten drukten zwaarder op haar gemoed dan ze zou willen. Ze zag donkere wolken samenpakken boven de kreek achter de huisjes, en in de cottage werd het langzaam donkerder, alsof iemand het licht had uitgedaan. Jo

liep door de kamers, en deed overal de lampen aan.

Samen ruimden Jo en Britt de boodschappen op en ze mopperden toen ze in de kleine keuken tegen elkaar op botsten. Deze cottage gaf hun soms, als ze alle drie thuis waren, een beetje een claustrofobisch gevoel. Maar als Jo alleen thuis was, wist ze dat ze van het huis hield en dat ze stiekem hoopte er te kunnen blijven wonen als de twee kleinere huisjes eenmaal klaar waren. Maar als Phee binnenkort ging trouwen, kon zij er waarschijnlijk aanspraak op maken omdat dit het grootste huis was. Tenzij Quinn en zij voor het huis kozen dat hij aan het bouwen was.

Op dit moment hadden ze echter wel iets anders aan hun hoofd. Over een kleine twee weken moest dit huis klaar zijn voor hun eerste officiële gasten, wat inhield dat zij dan alle drie op de hardhouten vloer van een half gerenoveerd huisje moesten slapen dat nog rook naar verf, zaagsel en vloerlak.

Ze hoorde haar telefoon trillen. Het ding lag in haar slaapkamer aan de oplader, en ze rende erheen om hem te pakken.

Haar baas. Trent belde haar zelden op als ze thuis was, maar als hij het deed, was het steevast met het verzoek om zo snel mogelijk naar kantoor te komen. Even overwoog ze om zijn oproep te negeren, maar eerlijk gezegd kon ze wel wat extra geld gebruiken. En vanavond had ze sowieso geen geldig excuus. Ze drukte op het groene knopje. ‘Hallo, Trent.’

‘Hé, Joanna. Neem me niet kwalijk dat ik je thuis stoor, maar we hebben hier een soort noodgeval. Zou je een paar uur kunnen komen werken?’

Ze keek op de wekker die op haar nachtkastje stond. ‘Welk tijdstip had je in gedachten?’

‘Eh, eigenlijk nu meteen. Hoe sneller, hoe beter.’ Iets in Trents stem bracht haar aan het twijfelen.

‘Eh, oké. Prima. Dat zou wel kunnen, denk ik. Is dit –’

Maar Trent had het gesprek al beëindigd. Zo kende ze Trenton Pritchert weer. De man gaf niemand ooit de kans om tegen te sputteren, zelfs niet om vragen te stellen. Jo had in elk geval haar

kantoorpakking nog aan. Dus slaakte ze een diepe zucht en liep ze naar de keuken om Britt in te lichten.

‘Ik moet nog even naar mijn werk.’

‘Je bent net thuis.’

‘Vertel mij wat.’ Ze pakte haar tasje en viste haar sleutels eruit. ‘Het zou weleens laat kunnen worden. Maak je geen zorgen om mij.’

‘Dat doe ik nooit,’ reageerde Britt met een stalen gezicht.

‘Leugenaar.’ Haar kleine zusje was een enorme zwartkijker. Dat was ze geworden toen bij hun moeder alvleesklierkanker was geconstateerd, een ziekte waarmee ze drie jaar geworsteld had. Inmiddels was het alweer ruim vijf maanden geleden dat mam was overleden – bijna een halfjaar – maar soms leek het wel alsof het verdriet even vers was als op die zwarte dag in het najaar.

Even zag ze haar moeder weer voor zich in het hoog-laagbed in de logeerkamer, met ingevallen ogen en een vaalgrauw gezicht, maar dat beeld zette ze snel van zich af. Ze deed de huisdeur achter zich dicht en stapte in haar auto. Ze had hem met opzet in de schaduw onder de bomen geparkeerd, maar toen ze naar de voorruit keek, besepte ze dat de koelte in de auto vooral te danken was aan een stortvloed van vogelpoep. Verhip! Quinn had haar nog wel gewaarschuwd om, zodra het voorjaar werd, niet meer onder de bomen te parkeren.

Maar toen ze even later onder het bladerdak door reed dat Poplar Brook Road overkoepelde, voelde ze geen enkele spijt dat ze dit idyllische perceel hadden gekocht. Het was hard werken geweest en de overgang was, met name voor haar zussen, niet altijd even gemakkelijk geweest. Maar ze hield van dit plekje alsof ze er altijd al had gewoond. En ze had nog genoeg ideeën voor hun kleine onderneming – ook al deelden haar zussen haar enthousiasme lang niet altijd.

Ze reed door de autowasstraat aan de rand van de stad en vervolgde daarna haar weg naar het advocatenkantoor waar ze inmiddels alweer drie jaar werkte. Ze was destijds net begonnen

aan haar rechtenstudie toen mam te horen kreeg dat ze kanker had. En hoewel haar carrière op een zijspoor was terechtgekomen, was ze dankbaar dat ze als administratief assistente bij Trenton Pritchert werk had kunnen vinden binnen de juridische wereld. Als ze haar studie ooit weer oppakte, deed ze dat in elk geval met een veel realistischer beeld van wat het beroep van advocaat zoal inhield.

Jo reed de parkeerplaats van het kantorencomplex op, en zag er tot haar verbazing de SUV van Trent staan. Ze snapte er helemaal niets meer van toen ze de tien jaar oude Saab van Trents vrouw, Cinda, ernaast zag staan. Dat was vreemd. Ze hadden beiden gereserveerde overdekte parkeerplaatsen vlak bij de hoofdingang.

Ze liet een plek vrij tussen haar auto en de Saab, sloot de auto af en liep snel het gebouw in. De hal op de begane grond was op deze maandagavond na kantoortijd helemaal verlaten.

Jo tilde haar rok een stukje op en rende met twee treden tegelijk de trap op. Haar voetstappen echoden door de betonnen ruimte. Buiten adem bereikte ze de tweede verdieping, terwijl ze met de minuut bezorgder werd. Het voelde gewoon... niet goed.

Toen Joanna de deur naar Trents kantoor openmaakte, hoorde ze een vrouw huilen, een angstaanjagende jammerklacht die door de met tapijt belegde hal weergalmde en haar koude rillingen bezorgde.

DEBORAH RANEY

Dagdroom

DE DRIE ZUSSEN – 2

Nadat Joanna Chandler haar studie rechten heeft stopgezet om voor haar stervende moeder te zorgen, weet ze niet meer wat ze wil. Om even niet aan haar eigen toekomst te hoeven denken, besluit ze haar zus Phee te helpen met het organiseren van haar naderende bruiloft. Terwijl ze druk bezig is met de voorbereidingen, ontdekt Joanna dat weddingplanner weleens haar droombaan zou kunnen zijn – en de charmante dj op het feest haar droomman...

Lukas Blaine vindt het geen probleem om met zijn eenmansbedrijfje MO-dj op te treden op de bruiloft van Phee. Ondertussen worstelt hij echter met de zorg voor zijn pleegzoon, de puber Mateo, die kort geleden zijn moeder is verloren. Joanna beseft dat de twee heren niet los verkrijgbaar zijn en dat ze moet kiezen: haar perfecte plaatje bijstellen en de twee mannen allebei in haar hart sluiten of vasthouden aan haar eigen dagdroom?

Deborah Raney groeide op in Kansas. Ze debuteerde met *Toeverlaat*, dat zeer positief werd ontvangen. Inmiddels zijn er in Nederland al meer dan twintig boeken van haar hand verschenen. *Dagdroom* is het tweede los te lezen deel uit de serie *De drie zussen* over de zusjes Chandler. Het eerste deel is *Morgenlicht*.

ISBN 978 90 29730839 NUR 302

9 789029 730839

KokBeekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT